

Verileikin Aattona

ETHIOPIA on joutunut Italian laajennustoimenpiteitten kohteeksi ja sen 12 miljoonaa huonosti aseistettua asukasta tuskin kykenee sitä ehkäisemään. Ethiopia kuitenkin näyttää saaneen Englannista voimakkaan liittolaisen, jonka rehellisyyden kuitenkin voimme hyvällä syyllä asettaa kyseenalaiseksi, sillä mikäli Italia tyytyy vain vussin osan sanotusta maasta valtaukseseen ja jättää lopun Englannin sekä Ranskan jaettavaksi, niin Englanti tuskin ryhtyy sitä vastustamaan.

Mutta suur-Itlian muodostamissuunnitelma ei oikeastaan sietäisi Ethiopian paloittelemista, Itlian olisi saatava se kokonaan. Ethiopian valtaaminen antaisi Italian laajentamissuunnitelmalle pohjan aikeen edelleen edistämiseksi ja mahdollisen tilaisuuden työntää Englanti, samoin kuin Ranskakin, tykkäänään pois Itä-Afrikasta; Egypti siihen luettuna.

Englannissa näyttään tämä selkka hyvin käsitettävän ja siksi se on ryhtynyt vastustamaan Italian aikeiden toteuttamista. Italian Libyaan (Tripoli), jonka se hiljattain valtasi Turkiilta, keskittämät sotilaat ovat synnyttäneet Englannissa paljon päänvaivaa ja Englannin sanotaan jo keskittäneen sotilaitaan Egyptin ja Libyan rajalle. Käynnissä olevissa neuvotteluissa sanotaankin Englannin vaatineen Italian poistamaan sotilaansa Libyasta ja vasta sen jälkeen olisi Englanti valmis neuvottelemaan laivastonsa Välimereltä polstamisesta.

Kansainliitto, jonka toimenpiteiden johdon Italia väittää olevan Englannin diplomaattien käsissä, havaitsi Italian syylliseksi Ethiopiaan hyökkäämiseen ja päätti myöhemmin kieltää Italialta luoton sekä sotatarpeiden lähettämisen. Mutta Kansainliiton yhteisrintamaan jäi myös paha aukko, kun Itävalta ja Unkari äänestivät tätä Kansainliiton asetusta vastaan. Sitäpaitsi otaksutaan Saksan, joka ei ole enää Kansainliiton jäsen, tulevan jatkamaan edelleenkin kaupantekoa Italian kanssa. Tämän seikan selittävät asiantuntijat merkitsevän sitä, ettei Kansainliiton tavarain lähettämiskiello tulisi tekemään Italialle suurtakaan haittaa sodan jatkamiseen nähden. Ja siinä tapauksessa,

jos Kansainliiton tavarain lähettämiskiello muodostettaisiin suluksi, on Italia uhannut julistaa sodan niitä vastaan, jotka sitä lähtevät toteuttamaan. Sulustakin huolimatta jäisi sotatarvikkeiden ja muiden tavarain vientikiello Saksasta Italiaan avoimeksi Itävallan kautta.

Asiain näinollen ovat Kansainliiton sääntöjen mukaisen tavarain vientikiellon taakse asettuneet valtakunnat joutuneet sellaiseen tilanteeseen, että jos he alkavat ehkäistä Italian sotatoimenpiteiden toteuttamisen, niin on niiden ryhdyttävä tehosempiin toimenpiteisiin tai muussa tapauksessa Italia toteuttaa aikeensa.

Italiansa tällainen tilanne näyttää saaneen aikaan itsetyydytyksen ilmaisuja ja joissakin piireissä selitetään Itävallan ja Unkarin ottaman kannan merkitsevän sitä, että tekeillä olisi liiton muodostuminen, johon tulisivat kuulumaan Italia, Itävalta, Unkari, Puola ja Saksa sekä mahdollisesti muitakin keski-Europan valtakuntia, jotka tulisivat sanomaan itsensä irti Ranskan kanssa muodostamastaan liitosta. Täten ajattelevat ovat saaneet vahvistusta käsityksilleen Julius Goemboesin, Unkarin pääministerin, Preussissa vierailemisesta, jossa hänen sanotaan tavannee Hermann Wilhelm Goeringin, Saksan ilmailuministerin.

Goemboesin ja Goeringin toistensa tapaamisen johdosta on Wienin diplomaattisissa piireissä puhuttu Goemboesin matkasta läheisessä tulevaisuudessa Italiaan, jolloin hän tulisi viedään tärkeitä sanomia Hitleriltä Mussollinille.

Toisaalla on Espanja, joka on tähänsaakka työskennellyt sopusoinnussa Kansainliiton enemmistön kanssa — vieden siinä kokolailla huomattavaa osaa — mutta lopullisesti sen väitetään työskentelevän Italian hyväksi. Tähän saakka se on kuitenkin vienyt näennäisesti puolueetonta osaa, mikäli valtakuntien välisistä suhteista on uutisissa mainittu. Todennäköiseltä kuitekin näyttää, että Espanjakin ryhtyisi vastustamaan Italiaan tavarainvientisulun käytäntöön ottamista, jollei mistään muusta syystä, niin siksi että se olisi sille suuri taloudellinen menetys.

Ranska ei liioin ole toistaiseksi suostunut

sulun käytäntöön ottamiseen, johon vain Englannin käsitetään tähtäävän. Ranskan ja Italian välillä oletetaan olevan jonkunlaisen salaisen sopimuksen, jota Ranska ei ole halukas rikkomaan. Samalla on yritettävä säilyttää ystävyydensä Englannin kanssa Saksan kiihkeän varustautumisen tähden. Ranskan vastenmielisyys tehoisten toimenpiteiden käytäntöön ottamiseen nähden Italian sotasuunnitelmien onnistumisen ehkäisemiseksi on herättänyt Englannissa epäilystä siihen nähden, että josko Ranska ryhtyisi tukemaan Englantia siinä tapauksessa jos Italia julistaisi sodan Englantia vastaan.

Poistaakseen tämän epäilyksen teki Englannin hallitus hiljattain suoranaisen kysymyksen Ranskan hallitukselle, että minkä kannan se tulee ottamaan jos Italia alkaa sodan Englantia vastaan. Ranskan vastaus oli ehdollinen ja selitettiin siinä ettei se ole tavarain viennin aseellisesti voimaan saattamisen kannalla, vaan lupasi kuitenkin tukea Englantia siinä tapauksessa jos Italia hyökkää sitä vastaan Kansainliiton säättöksien edellyttämien toimenpiteiden toteuttamisen johdosta. Sitäpaitsi sanotaan Ranskan pääministeri Lavalin olevan sitä mieltä, ettei takaperoinen Afrika ole yleiseuroopalaisen sodan arvoinen.

Vaikka Englanti on toistaiseksi vienyt selaista osaa, että sen pyrkimyksenä on vain yksinkertaisesti työskennellä rauhan säilyttämiseksi Kansainliiton säättöksien puitteissa, niin todellisuudessa kysymyksessä kuitenkin käsitetään olevan Afrikan itäisen osan omistamisen ja Välimeren herruuden. Tämä tuli jo ilmeisesti päivänvaloon silloin kuin Englanti lähetti laivastonsa manööverille Välimerelle ja käsityksen vahvistuksena voidaan pitää sitä seikkaa, että se on kieltänyt kutsumasta sitä sieltä pois, vaikka Italia on sitä siihen suoraan kehoittanutkin. Joissakin uutisissa on kylläkin mainittu Englannin lupautuneen kutsumaan laivastonsa pois Välimereltä, jos Italia polstaisi yli 50,000 sotilasta käsittävän armeijansa Libyasta, mutta kummankaan asianomaisen taholta ei näihin kysymyksiin ole annettu mitään vastausta.

Aslain näinollen näyttää siltä, että vietämme jälleen kauhean verileikin aattoa, jolloin eri

valtakuntien diplomaatit työskentelevät kuumisella kiireellä, saadakseen takeet siitä kuinka suuri voima millekin puolelle tulee asettumaan. Ja sitten, kun asian tästä puolesta on saatu täysi varmuus, on odotettavissa verileikin alkaminen. Nykyjään käynnissä olevat valtakuntien väliset selkkaukset — jollei mitään odottamatointa tule tapahtumaan — eivät voi johtaa mihinkään muuhun tulokseen kuin visien Euroopan maiden väliseen sotaan, joka voi muodostua paljon raakamaisemmaksi ja verisemmäksi kuin mitä oli seitsemäntoista vuotta sitten päättynyt Euroopan sota.

Muuten kaikki näyttää jo olevan sotaa varten valmiina. Tarvitsee vain kiihoittaa eri valtakuntien asukkaiden villit vaistot ja teurastus on käynnissä. Se mitä järkipäisen harkinnan mukaisesti on tarpeellista sotaan varustautumiseksi suorittaa on jo suoritettu, joten enää tarvitsee vain synnyttää joukkohulluus, jota ihmisteurastus — sota — oikeastaan on ja järjetömyyteen tämän vuosisadan ihmisillä on yhtäsuuret edellytykset kuin sivuutettujenkin vuosisatojen aikana eläneillä esivanhemmillammekin on ollut.

Mutta toivokaamme kuitenkin — jos meillä on mitään edellytyksiä siihen — että tämä uhkaava ihmisteurastus voitaisiin jotenkin siirtää tuonemmaksi. Mutta mahdollisuutta ei ihmiskunnalla tilanteen nykyisellään ollen näytä olevan, niin surkuteltavaa kuin se onkin.

Mutta vaikka yleiseuroopalaisen sodan puhkeaminen tulisi nyt jotenkin odottamattomalla tavalla vältetyksi, niin se ei suinkaan merkitseisi sitä, että sodan vaara tulisi siten poistetuksi. Se vain tulisi siirtymään tuonemmaksi, verrattain lyhyen ajanjakson päähän. Lajhaan sovintoon tälläkertaa pääseminen merkitseisi tiiviimpien liittojen muodostamista ja varmemman eri valtakuntien välisen asenteen ottamista, joka merkitseisi sitä, että kun kaikki saadaan kuntoon niin sitä tulee seuraamaan heti alussa paljon tehosampi verikaste kuin mihin nyt kyettäisilnkään.

Sotaan johtavat syyt jäisivät edelleenkin vaikuttamaan ja nykyiset riitaisuudet tulisivat olemaan niiden kiihoittimena seuraavina vuosina. Sotavoittolijat, jotka meidän päivinämme päättävät sodasta ja rauhasta, laskisivat tä-

nään aikaansaadun sovinnon aiheuttaneen heille suunnattoman suuren menestyksen, jonka he eivät sallisi toistuvan tulevaisuudessa. He tulisivat jokatapauksessa pitämään huolen siitä, että nykyinen menestys tulisi korvatuksi läheisessä tulevaisuudessa.

Ihmiskunnan rauhantoiveet eivät suinkaan

voi ehkäistä sodan puhkeamista, se vaatii jotakin paljon tehosampia toimenpiteitä. Sodan puhkeamisen voi ehkäistä vain palkkатыöväenluokka, jos se on järjestynyt sitä tehtävää vastaavalla tavalla. Mutta tekeekö se sen? Jollei, niin sen valtimo avataan läheisessä tulevaisuudessa.

A. F. of Laborin Konventsionista

AMERICAN Federation of Laborin viideskymmenesviides konventsioni pidettiin Atlantic Cityssä, N. J., viime kuussa. Eri departementtien kokoukset pidettiin vähää ennen konventsionin alkamista ja niissä yritettiin kaikilla mahdollisilla keinoilla sovittaa varsinaisen ammattunionistisen järjestömuodon kannattajain ja teollisuusunionistista järjestömuotoa edustavien jäsenten välistä riitaisuutta. Niissä sitä ei kuitenkaan saatu sovituksi, joskin mahdollisesti jonkunverran tasoitetuksi ja niin konventsionissa syntyi navakka kiista järjestömuotokysymyksestä, josta ammattunionistinen siipi kuitenkin suoriutui ylivoimaisena voittajana.

Panimotyöläisten unio oli lähettänyt edustajansa tähän konventsioniin evästyksellä, että viime vuoden konventsionissa heidän uniotaan koskeva päätös, jonka mukaan heidän ajurinsa järjestäminen jätettiin ajurien union tehtäväksi, on peruutettava, sillä se on synnyttänyt katkeraa riitaisuutta näiden kahden union jäsenten välille.

Hiljan lupakirjan saaneiden auto- ja kumityöläisten unioiden, samoin kuin neulojain sekä U. M. W. of A. jäsenetkin olivat niitä aineksia, joiden tiedettiin tulevan kannattamaan peräänantamattomasti teollisuusalallista järjestömuotoa.

Autotyöläisten union jäsenet olivat lähettäneet konventsioniin seitsemän miestä käsittävän edustajiston evästyksellä, että heidän on taisteltava uniolleen itsenäiset toiminta-oikeudet, jotka takaisivat heille oikeuden järjestää kaikki autoteollisuudessa työskentelevät työläi-

set autotyöläisten unioon ja antaisivat heille valtuudet valita unionsa virkailijat.

Näin suurien vapauksien eri unioille myöntäminen on kuitenkin kauhistus American Federation of Laborin itsevaltiaalle johtajille ja tulevat he taistelemaan sitä vastaan viimeiseen saakka, vaikka se sitten merkitseisi järjestön hajaantumista. Niinpä olkin johtajilla valmiiksi laadittu vastaehdotus edellämäinnitujen unioiden ehdotuksille, vaatien he sen kautta itselleen oikeuden erottaa kaikki sellaiset henkilöt järjestöstä, joiden havaitaan olevan miellipiteiltään kommunisteja. Tämä johtajain tai oikeastaan toimeenpanevan neuvoston laatima kommunistivastainen ehdotus tuli myös hyväksytyksi konventsionissa, vaikkakin laimeampana kuin mitä alkuperäinen oli.

Teollisuusalallisen järjestömuodon kannattajain johtavimpana henkilöä esiintyi konventsionissa U. M. W. of A:n presidentti, John L. Lewis ja ammattunionistisen siiven taholta johti taistelua A. F. of L:n presidentti, Wm. Green, hänen tukenaan ollen vara-presidentti Matthew Woll ja muut.

Kun järjestömuotokysymys tuli ratkaistavaksi, niin annettiin teollisuusunionismia edellyttävän ehdotuksen puolesta 10,924 ääntä ja sitä vastaan 18,025. Näinollen jäl San Francisossa viime vuonna pidetyssä konventsionissa hyväksytty päätös edelleen voimaan, jonka mukaan American Federation of Labor sallii paljoustuotannon aloilla työskenteleviä työläisiä järjestettävän vissien määritelmien puitteissa ja hyvin varovaisesti teollisuusalallisiin unioihin, joilla ei kuitenkaan ole itsehallinto-oike-